

[Minister V. Buhl.]

tillades fremlagt i en sag mod en tredie-mand.

Disse betragtninger har fundet tilslutning i den kendelse, ved hvilken byretten afviste kravet om dokumenternes fremlægelse. Justitsministeriets stilling var udtryk for en rent principiel afgørelse. Hverken højesteretssafgørelse H. H. Bruun eller justitsministeriet havde, da afgørelsen blev truffet, noget kendskab til, hvad centralkartoteket kunne oplyse. Først nu, efter at dette spørgsmål er rettet til mig, har ministeriet rekvireret attester og kildemateriale, og det er ministeriets opfattelse, at der ikke foreligger noget af betydning, som ikke allerede har været fremme — og altså også i Houmann-sagen er fremme — i sagen mod W.T.K.

Det kunne man iøvrigt heller ikke vente. Centralkartoteket har stået til rådighed for politiet, der arbejdede med sagen, herunder også for statsadvokat Carl Madsen, og kartotekets funktionærer havde til opgave af egen drift at give politiet alt, som havde interesse. Af kartoteket fremgår også, at oplysninger er sendt politiet i W.T.K.-sagen. Det materiale, som skønnedes af betydning, blev inddraget i denne undersøgelse. Det er derfor helt misvisende, når Professor Carsten Høeg i indlæg i dagspressen har anvendt det udtryk, at kartoteket bliver brugt til skjul for oplysninger om firmaer, der mistænkes for værnemageri. Centralkartoteket har opfyldt sin mission ved at afgive de relevante oplysninger til politiet, og det gælder altså som sagt også i W.T.K.-sagen.

Af en artikel i dag i „Nationaltidende“ fremgår det iøvrigt, at de dokumenter, der ønskes fremlagt, hidrører fra T. K. Thomsen, at han har været i besiddelse af dem, og at han har sendt dem til retten. Hvis retten derefter finder, at de kan inddrages i sagen, kan justitsministeriet ikke have noget at indvende herimod.

Inger Merete Nordentoft: Det fremgår tydeligt af ministerens besvarelse, at man har truffet sin afgørelse udfra ministeriets opfattelse, men da ministeriet og anklagemyndigheden selv er part i sagen, er det netop det, der volder offentligheden uro, at den ene part i sagen afgør, om den anden part i sagen må have lov til at få de dokumenter til belysning af sagen, som den ønsker at få. Jeg kan ikke finde justitsministerens svar tilfredsstillende, og jeg vil så tillade mig at stille et nyt spørgsmål.

Som bekendt blev Wright, Thomsen &

Kier-sagen diskuteret her i det høje ting i efteråret 1948. Ved denne lejlighed udtalte de ærede medlemmer hr. Bertel Dahlgaard og hr. Ole Bjørn Kraft følgende — hvis jeg må have lov til at citere. Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard sagde:

„Jeg har givet udtryk for, at jeg ser sådan på det, at der gennem justitsministerens erklæringer og beslutninger, han har taget, er givet så stor sikkerhed, som det er tænkeligt at få for, at de her nævnte forhold vil blive undersøgt og klarlagt, og at der på grundlag af resultatet af disse undersøgelser vil kunne tages beslutning om, hvad der måtte være en naturlig følge heraf.“

Det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft udtalte, at han klart ønskede at sige:

„Mit parti går ud fra, at de spørgsmål, der er rejst med hensyn til prissagerne, vil blive undersøgt ved den efterforskning, justitsministeren har sat i gang, og at vort standpunkt iøvrigt er dette, at hele spørgsmålet vedrørende anklagemyndighedens forhold til sagen og spørgsmålet, om der kan rejses anklage nu, vil blive klarlagt gennem det sagsanlæg, som rigsadvokaten er skredet til, således at der derved vil blive tilvejebragt et grundlag for tinget til at bedømme såvel anklagemyndighedens som ministeriets stilling i denne sag, men at et sådant grundlag ikke foreligger i dag.“

Jeg skal derpå tillade mig at spørge den højtærede minister, om han mener, at ministeriet med sit afslag har medvirket til at klarlægge anklagemyndighedens forhold til sagen, således at forudsætningerne for partiernes stillingtagen til mit partis dagsorden den 5. november 1948 er opfyldt.

Justitsminister ad interim V. Buhl: De dokumenter, der findes i centralkartoteket vedrørende Wright, Thomsen & Kier, har ingen relation til anklagemyndighedens forhold i sagen mod redaktør Houmann. Det må være sådan, og jeg vil tro, at der heller ikke fra nogen side her i salen har været tænkt på andet, at der ikke kan være adgang til direkte og uden prøvelse at få et materiale frem, som ikke angår den sag, der ligger for for retten. Alt materiale, der har været i Wright, Thomsen & Kier-sagen, er fremlagt for retten, og alt, hvad der foreligger i centralkartoteket vedrørende Wright, Thomsen & Kier-sagen, indeholdes i disse akter vedrørende denne sag. Men i en helt anden sag at ville inddrage materiale fra centralkartoteket uden prøvelse, forlange det råt lagt frem, det kan ikke lade